

دهمین جشنواره موسیقی جوان - کنسرت جشنواره موسیقی جوان

اجرای ارکستر ملی در سی و دومین جشنواره موسیقی فجر - کنسرت سندسیدم

اجرای کنسرت کجهان کاپور در تالار وحدت - کنسرت همایم احمدی / ایران

دهمین جشنواره موسیقی نواحی - کنسرت بهشتیان

اجرای طاهره همایون در جشنواره موسیقی فجر - کنسرت بهبران

بابک چمن آرا

مدیر مرکز موسیقی بتهوون و ناشر موسیقی

پروازهای

خواننده

سخنی با آقای رئیس جمهور

روزگار خوشایند موسیقی در دولت یازدهم

سلام آقای رئیس جمهور... فرصت احوالپرسی نداریم؛ ان شاء الله که حال همه ما خوب است... آقای رئیس جمهور، ناشر، تهیه کننده و ۲۰ سالی است که فعال در صنعت موسیقی هستیم... شغل خانوادگی من این بوده و از شغل خودم راضی هستم. آقای رئیس جمهور، روزگار ما، یا نسل من، طوری بوده که همه تحلیلگر و آشنا به سیاست شدیم. من هم یکی از مردم هستم و البته فراموش نکردم که چهار سال پیش در چه شرایطی بودیم و صد البته فراموش نکردم که چهار سال پیش چه آرزوهای و یاهایی داشتم. چهار سال قبل از اون و حتی قبل تر از آن را هم یادمه... آقای رئیس جمهور، می دونم که جمع و جور کردن سیاست خارجی اولویت شما (و حتی ما) بود. در این مملکت زندگی می کنم و می دونم که «سنگ اندازی» و «چوب لای چرخ گذاشتن» یعنی چه. می دونم که «هر دم از این باغ بری می رسد» یعنی چه. آقای رئیس جمهور، زمانی که دولت شما تشکیل شد وزیر و معاون وزیر و مدیران و منشیان و دبیران و... منصوب شدند؛ اما خواستند که مشکلات صنعتی، درخواست و پیشنهاد هایمان رو بگوئیم. به یاد آوردن و شماره کردن آنها کار سختی نیست؛ چون همه آنها پابر جاستند. الحمدلله مشکلات ریشه دار تر و ماننا سور تر و بی حس تر شدیم. آقای رئیس جمهور، «سند چشم انداز موسیقی کشور»، «به روز و اجرا شدن قانون حق مؤلفین و مصنفین» چه شد؟؟ نمی شمرم، چون همه موارد باز بر ویم در اختیار مسئولان گذاشته شده و شده و شده. ولی هیچ کدام به ثمر نشده و نشده و نشده. کنسرت ها چرا کنسل شد و صدا و سیما با ما چه می کند و بانوان را از اجرای موسیقی محروم کردند و همه آنکه می دانیم و یادمان هست و همه آنکه نمی خواهیم بدانیم و فراموش شد. آقای رئیس جمهور، شاید مشکلات فرهنگ و هنر در اولویت نبوده؛ ولی نمی شه فرهنگ و هنر را به حال خود رها کرد در شرایطی که با چشم غیر مسلح هم میشه حالشون رو دید و توقع داشته باشیم که کودکان امروز و جامعه فردا دچار ناهنجاری نباشه؟؟ امروز کسی کتاب نمی خونه. شمارگان روزنامه و مجله بشدت پایین اومده. نسبت جمعیت و آمار رسمی مصرف رسمی موسیقی فاجعه است. سینما و تئاتر هم وضعیت بهتری ندارند. آقای رئیس جمهور، فرهنگ و هنر «نان شب» نیستند؛ ولی کمتر هم نیستند. فرهنگ و هنر، سوپاپ سیاست و حکومت نیست؛ آبرو و اعتبار همه ماست. بدون حافظ و مولانا و بیضایی و کیارستمی و شجریان و درویشی و فرهادی و بنی اعتماد و علیزاده در دنیا به چی بیاییم؟ توریسم؟ نساجی؟ خودروسازی؟ هندوانه؟ فرهنگ و هنر را روی سرمان بگذاریم. این رامن می دونم، خیلی ها میدونن، خیلی ها هم نمی دونن؛ ولی مطمئنم که شما حتما می دونید... آقای رئیس جمهور، اینها را نه به شخص شما، به همه گفتیم. چهار سال پیش جلوی چشم هست، قبلمش هم همچنین. چهار سال بعد هم هست؟ مستدام باشید.

نزدیک به چهار سال از دوران ریاست جمهوری آقای حسن روحانی گذشت و در آستانه انتخاباتی دیگر درنگی گذرا به کارنامه هنری دولت یازدهم باور دارم در بخش موسیقی با وجود مشکلات و مخالفت های بسیار شدید نهادهای گوناگون، شاهد کارنامه ای بسیار درخشان و متفاوت نسبت به دولت های گذشته بوده ایم. اگرچه در آغاز برگزاری کنسرت های موسیقی با مشکلات زیادی روبه رو گشت و حاشیه ها دامنگیر هنرمندان بسیاری شد اما دولت تدبیر و امید در راستای حمایت از موسیقی و موسیقیدان ها هرگز شانه خالی نکرد و این امر حتی به استعفای وزیر فرهنگ و ارشاد نیز انجامید. اجرای کنسرت های بزرگ و کوچک در سالن های متفاوت مانند برج میلاد، سالن میلاد نمایشگاه، تالار وحدت و سالن رودکی بیش از دوسانس در هر روز و راهیابی خوانندگان و اجرای کنسرت های آنها در شهرستان های گوناگون ایران از مهم ترین دستاوردهای هنری در بخش موسیقی است و خودسندی است و بر وجود کارنامه درخشان دولت یازدهم در بخش موسیقی. در سال های اخیر ممیزی ها به کمترین شکل ممکن کاهش یافت و هنرمندان زیادی مانند من فرصت بازگشت به روی صحنه ها را پیدا کردند و شادی به دل های مردمان بسیاری بازگشت. نگاه آقای روحانی به هنر و موسیقی کاملا متفاوت با همه سیاستمداران گذشته بوده و هنر را پلی برای ارتباط قلبی خود با مردم بنا کرد و آزادی هنرمندان در ارائه آنچه می خواهند را در دستور کارش قرار داد و هرگز (پوتینی برای فشار به گردن موسیقی ایران نبود...) در این دوره خیلی از سبک های موسیقی آزادانه به کارهایشان پرداختند و از فعالیت های مخفی به فعالیت های قانونی روی آوردند. ارکسترهای تعطیل شده ملی و سمفونیک و ارکسترهای خصوصی کارشان را از سر گرفتند و خوانندگان بسیاری به دنیای موسیقی و مردم معرفی شدند و آثار زیادی ساخته و در روی صحنه ها اجرا شد. در دولت آقای روحانی موسیقی هرگز در جایگاه روبه روی سیاست قرار نگرفت و همگام و همراه مردم و دولت بخشی از زندگی مردم امروز شد. کنسل شدن کنسرت های گوناگون و حاشیه های آن از جانب نهادهای متفاوت خود دلیلی بود بر اثبات تغییرات زیاد در نوع نگاه دولت به موسیقی که برای بسیاری از نهادها قابل هضم نبود.

فرهنگ

www.iran-newspaper.com